

คำอธิบายสรุปสาระสำคัญ

พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๖๓^๑

๑. ความมุ่งหมายของกฎหมาย

เนื่องจากการกำหนดให้การให้กู้ยืมทุกกรณีสามารถเรียกเก็บดอกเบี้ยได้ไม่เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๖๕๔ จะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและทำให้เกิดความคล่องตัวในการที่ทางการจะใช้อัตราดอกเบี้ยเป็นเครื่องมือเพื่อประโยชน์ในทางนโยบายการเงินในอันที่จะแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจต่าง ๆ ของประเทศ กฎหมายฉบับนี้จึงมีขึ้นเพื่อให้อำนาจทางการกำหนดอัตราดอกเบี้ยให้สูงกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี เฉพาะในส่วนที่เป็นการให้กู้ยืมของสถาบันการเงินได้

๒. สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

๒.๑ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทย มีอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดจากผู้กู้ยืมหรือคิดให้ผู้ให้กู้ยืมให้สูงกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้ การกำหนดอัตราดอกเบี้ยดังกล่าว อาจกำหนดเป็นอัตราสูงสุดหรืออัตราที่อ้างอิงในลักษณะอื่นก็ได้ และจะกำหนดเงื่อนไขให้สถาบันการเงินปฏิบัติด้วยก็ได้ (มาตรา ๔)

อนึ่ง การกำหนดอัตราดอกเบี้ยข้างต้น ไม่กระทบอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้โดยเฉพาะ แต่อัตราดอกเบี้ยตามกฎหมายนั้นจะต้องไม่เกินอัตราดอกเบี้ยที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศกำหนดตามมาตรา ๔

๒.๒ กำหนดนิยามสถาบันการเงินตามกฎหมายฉบับนี้ (มาตรา ๓) โดยให้หมายถึง

(๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน^๒

(๓) สถาบันการเงินอื่นที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทย โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

^๑ คำอธิบายนี้มีขึ้นเพื่อประโยชน์ในการเข้าใจสาระสำคัญของกฎหมายเท่านั้น ส่วนการจะปฏิบัติตามกฎหมายให้เป็นไปอย่างถูกต้องนั้น ประชาชนจะต้องศึกษา ทำความเข้าใจ ตรวจสอบ และยึดถือตัวบทกฎหมายเป็นสำคัญ

^๒ กฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน เป็นกฎหมายที่ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยธนาคารพาณิชย์และกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ และรวมการกำกับดูแลสถาบันการเงินดังกล่าวไว้ในกฎหมายฉบับเดียวกัน

๓. บทบัญญัติที่คุ้มครองประชาชน

กำหนดห้ามมิให้สถาบันการเงินตามกฎหมายนี้คิดดอกเบี้ยจากผู้กู้ยืมสูงกว่าอัตราที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทย (มาตรา ๔ และมาตรา ๕)
